

виците и занеси го дома.“ Нарамихъ азъ човалтъ завлѣкохъ го дома, па са вжрнахъ пакъ, сѣднахъ на срѣща леля и сѣда си. Сѣдѣхъ, сѣдѣхъ и не можахъ да са утърна: „лелию, ей лелию!“ казвамъ. — „Що искашъ?“ — „Знаешъ ли ти, че земята е околчеста?“ — „Що?“ — „Околчеста е, казвамъ, земята.“ — „Чия земя?“ — „Ехъ, ето нашата; тая, на която ние живѣме синца.“ — „А какво е съ нея станало?“ — „Нищо не е станало, казвамъ, а тя само е околчеста и на нищо друго не прилича, освѣнъ на лебеница.“ — „Не разбирамъ какво ми тамъ бжрщолевишъ! Ти дяволувашъ.... Земи тоя човалъ и понеси го слѣдъ мене.“ И ние излѣзохме изъ бостантъ и отидохме дома.

Минаха двѣ недѣли. Най-напредъ мене радваше моето изнамиране, а папоконъ ми и тѣшко стана отъ него. Като захванѣхъ да размишлявамъ и да распитвамъ себѣ си: ами какъ ще да бжде това, ами що е онова, ами ако е земята околчеста, то тогава какъ тя са държи, и това азъ размишлявахъ до тогава, дорде не заплача отъ ядъ, че не мога да са усѣта. Най-напредъ мене са чинеше чудно, защо не може да са види, ако е земята околчеста и защо тя изглѣда като да е плоска. Ехъ, ако е земята околчеста, си мислѣхъ, то човѣкъ трѣбаше да са вжзкачва, да вжрви се нагоре и нагоре, а послѣ да слазя и да вжрви се надолу и надолу; а, както видите, ние сѣкога вжрвиме, по рамни мѣста. Ако, понѣкогашъ, и да ни са попадне на срѣща планина, то отъ нея ние пакъ слазяме на